

Farní občasník

ZPRAVODAJ FARNOSTI SV. VOJTĚCHA V OTROKOVICÍCH
ročník XXXII | číslo 4 | neděle 19. prosince 2021

Obsah čísla

Vánoce nebyly vždy idylou

Vánoční bohoslužby

Vánoční pozdrav O. Pavla

Výzva pastorační rady

Vánoční přání od jáhna

Dokážeme se podělit?

Můžeš i ty něco nabídnout?

Výdejní okénko papeže

Naslouchat mohu každému

Na kus řeči s arcibiskupem

Vaše práce není marná

Pane, jsi v každém chrámě

Bílé Vánoce s Holanďany

Moje Vánoce na Senioru

Charita informuje

Tříkrálová sbírka

Tři příběhy z betlému

Čas a pozornost místo dárků

Posledními listopadovými dny nám po roce opět přišel advent a po něm nastanou Vánoce. O Štědrém dnu radostně vítáme narození jezulátka, Ježíše Krista, Spasitele, který přišel v prostičkém chlévě na svět jako Světlo tohoto světa a jako naděje pro všechny lidi dobré vůle. Tento vánoční čas je přímo předurčen k zamyšlení nad během života se všemi jeho dary i ztrátami.

Je tolik věcí, které v našem životě bereme jako samozřejmost, ale také tolik věcí, kterých se obáváme. Bojíme se o naše nejbližší anebo se po celý rok jen topíme v nekonečném shonu a kolotoči povinností. Vánoce nám mají připomenout, že betlémské Světlo nám září na naší pozemské cestě životem nejen o vánočních svátcích, které brzy začnou, ale i po celý náš život. Ježíš Kristus od svého narození v Betlémě až po svou smrt na Kalvárii všude tam, kam přišel, rozdával kolem sebe pokoj, lásku, víru, úctu k bližnímu a naději v budoucnost.

Naše nejbližší zahrnujeme hmotnými dárky, abychom jim dali najevo svou lásku. Ale věnujme jim i něco daleko cennějšího. Naš čas, naši pozornost. Pomocnou ruku a útěchu v nesnázích. To je pravým projevem lásky k bližním, půdou, ze které vyrostou hodnotné plody. Vedme k víře, pokoře, úctě a poděkování i naše děti. Ve své dospělosti budou budovat stejným způsobem své vztahy ke svému okolí. Učme je lépe rozpoznávat skutečné hodnoty, aby je nenahrazovaly lacinými požitky. Vyhlížejme svou budoucnost, ale nezapomínejme na minulost. Připomínejme si naše předky, kteří tu už dnes s námi nejsou, ale kteří toho kdysi pro nás všechny tolik udělali, ba i vytrpěli.

Je před námi krásný čas vánočních svátků. Přejme nám všem, abychom si tyto dny užili v klidu a pohodě v kruhu rodinném, v sounáležitosti se všemi našimi blízkými a s myšlenkou, že nám na této cestě září betlémské Světlo po celý náš život. ■

Milan Zicha

Vánoce nebyly vždy idylou

Pan Josef Švehlík patří k nejstarší generaci věřících lidí v naší farnosti. Má za sebou pestrý životní příběh a je mj. i spoluvůdčím betléma, který bývá o vánočních svátcích vystaven v kostele sv. Vojtěcha.

Jaká je vaše nejstarší vánoční vzpomínka?

Je z války, bylo mi asi 5–6 roků a docela zřetelně se mi vybavuje, jak jsme šli na Štědrý den s tatínkem do lesa pro vánoční stromek. Museli jsme vyrazit časně zrána, neboť cesta byla daleká – až nad louku, kde nyní každoročně prožívají letní tábor naši „Tomíci“ – pod nohama plno sněhu a vrátit domů jsme se museli ještě za světla.

A něco z domova si nepamatuujete?

Advent, sv. Lucie, ranní rořády... Byl to čas pro usebrání a uvolnění, žádný byznys, ani honička za nákupy. Svátkům předcházela celodenní půst od jídla. A až po setmění následovala štedrovečerní večeře. V kuchyni to vonělo, na stole byl ubrus, hospodář-tatínek, který nejprve zkontroloval dobytek a stavení, přišel a požeňnal připravené jídlo (medové oplatky). Následně jsme se společně celá rodina pomodlili a pojedli – sváteční kyselici a bramborový salát s rybím sledem. Pak už se koledovalo, nejprve doma a potom u nejbližší rodiny. Na půlnoční mši jsme ještě nemohli, protože v kostele bylo přeplněno. Ale ty nejkrásnější Vánoce jsme doma zažili v roce 1944, kdy se nám přímo na Štědrý den narodila sestra Marie.

Jak jste zdobili stromeček?

Ozdoby jsme nekupovali, ale sami s bratrem vyráběli. Lepili jsme barevné řetězy z papíru, maminka napekla perníčky, které jsme podobně jako ořechy balili do staniolu, a to vše jsme pak věšeli na stromeček. Svíčky na stromečku byly jen voskové, upevněné do žabek. Vystříhovali jsme jednotlivé betlémské postavy z papíru, které jsme pak lepili na překližku a stavěli pod

stromček. Cukroví za války nebylo, koledníci dostali maximálně hrušku nebo jablko. Čokoláda, peníze, drahé dárky – to tehdy nebylo ještě „zavedené“. Ale jednou mě tatínek překvapil nečekaným dárkem – po večerech mi tajně z jasanu vystrohal lyže. Sněhu bylo tenkrát dost a obvykle mrzlo, tak jsem se s kluky mohl nedaleko pod panským dvorem učit lyžovat.

Pak se ale dostali k moci komunisté. Proměnila se i atmosféra Vánoc?

Zcela určitě. Oddělilo se zrno od plev. Ale chci věřit, že v každém z nich zůstalo nějaké semínko, které se i po malé krůpěji živé vody včas probralo k životu. Chtělo to jen čas, který po 40 letech už dozrál. Jako příklad uvádím naše farní společenství – kolik se objevilo nových tváří, kolik se jich probudilo, co všechno se v takovém společenství dokáže vybudovat, postavit, prožít. Stačí, aby byla vždy oboustranná dobrá vůle a vždy se našel dobrý pastýř!

Jaké jste měli Vánoce, když jste byl dospělý a oženil jste se?

Vánoce jsme s ženou vždy slavili jako největší křesťanské svátky, chápali jsme je v duchu narození Ježíška a v této atmosféře vyrůstaly i naše děti. Když jsme se vzali, přestěhovali jsme se do Českého Krumlova, kde jsme zdobili náš první stromeček. Bylo to tam pro nás ale hodně těžké, protože jsme byli 300 km od našich domovů a museli jsme si se vším poradit a na všechno vystačit sami. Doma dvě malé holčičky, pěšky do kostela na střídačku – jeden brzy ráno, druhý až na večerní – cesta vedla z kopce i do kopce a tam i zpět trvala celou hodinu.

Bylo vám někdy na Vánoce úzko?

Ano, bylo. V podniku, kde jsem v Krumlově pracoval, jsem vedl 12člennou projekci a bylo nám tam spolu dobře. V roce 1973 před Vánoci si mě pozval nově dosazený

komunistický ředitel, abych připravil do týdne předání mé funkce pro jeho náměstka. Důvod mi nesdělil, ale tužil jsem, že to souvisí s mým přesvědčením. Mezi svátky se mi povedlo přes kamaráda získat místo v jiné firmě a na silvestra jsem řediteli oznámil, že po Novém roce je již nepřijdu. V tom roce jsme se ale rozhodli vrátit se zpět na Moravu.

Takže Vánoce 1974 jste slavili už tady?

Tak jednoduché to nebylo. 19. prosince pozdě odpoledne, už za tmy, jsme se stěhovacím vozem a třemi malými dětmi přijeli do Otrokovic. Přestože jsem vše měl domluvené, nový panelák, kde jsme měli bydlet, byl prázdný a zamknutý. Tak jsme věci složili v sušárně vedlejšího bloku a jeli nocovat za bratrem do Napajedel. Druhý den jsem vyrazil shánět klíče na ředitelství Pozemních staveb, následně na různé úřady, ale všude bezvysledně. A tak jsme s manželkou celí zoufalí odpoledne navštívili ředitele. Moc ochotný nebyl, ale když mu manželka se slzami v očích pohrozila, že si uděláme Štědrý večer i s dětmi na schodišti jeho domu, tak se rozhýbal a klíče byly. My jsme Vánoce strávili u bratra a vzpomínáme na ně už jen v dobrém.

Vánoce se označují za svátky rodin.

I u nás. Jinak to u nás nešlo. My jsme měli vždycky velkou rodinu a už od Mikuláše jsme v ní směřovali k Vánocům. O rodinu jako takovou jde nejen o Vánocích, ale i v běžném životě. Rodina nebo kamarádi ti vždy pomůžou. Já měl kamarádů hodně, a když potřebovali pomoc, pomohl jsem jim, podruhé zase oni mně.

Když máte hodně kamarádů, jak se kamarádíte s Kristem?

Oba jsme byli ve víře vychováni a měli jsme vzor v prarodičích i rodičích. V Českém Krumlově jsme měli pracoviště na farnosti, a tak jsme s pány faráři byli v denním kontaktu. Jeden z nich nám pokřtil i syna

Josefa a naše přátelství trvá dodnes.

K Vánocům určitě patří betlém. Jste spolutvůrcem toho našeho, ale viděl jste jich určitě spoustu. Který vás nejvíce zaujal?

Určitě ten bánovský, se kterým jsem vyrůstal. My děti jsme musely v kostele stávat vepředu u oltáře a na pravé straně býval na podstavci betlém, a tak jsme ho pořád měly na očích. Měl vyřezávané nebo možná sádrové polychromované postavíčky. My se těšily hlavně na Černého Janka, který hlídal pokladničku, a když do ní člověk vhodil minci, uklonil se. Ale rád vzpomínám i na rakouské betlémy, nádherné, krásné a s citem vyřezávané.

V čem je náš betlém ve farním kostele hodnotný nebo zvláštní?

Je mi blízký tím, že je to moravský betlém. Tři králové pocházejí z orientu, ale jinak jsou v něm jen Moravané. Jedna trojice má dokonce znaky zaniklého otrokovického kroje. Náš betlém se podobá těm, které jsme jako děti v Bánově vystříhovali z papíru. I ovečky jsme doma měli, a když se tady na ně dívám, tak mi připomínají dětství.

Kdybyste měl čtenáře pozvat k našemu betlému, na co byste je upozornil?

Já ho často sleduji zpovzdálí. Je pestrý, je v něm hodně postavíček a je na nich vidět, že pocházejí od různých autorů. A tak někdy přemýšlím, čím by bylo ještě dobré jej doplnit, čím vylepšit. Ale je ucelený a líbí se mi, jak je rovnoměrně rozestavený. Postavíčky stojí hodně v zeleném i v mechu. Pan Knapek, který ho staví, to prostě umí. Mám z něho velikou radost. Udělejte si čas, zastavte se a pozdravte se s narozeným Ježíškem. Třeba vás v té chvíli napadne i další námět k doplnění betlému. Dobrých nápadů není nikdy dost. Vyřezat živou figurku chce trpělivost a množství času. Tak se na ně dívejte jako na kus života jejich tvůrců a část jejich životního příběhu. ■

Ptal se Pavel Ludvík

Aktuální přehled farních zpráv

Vánoční program bohoslužeb farnosti Otrokovice

V kostele sv. Vojtěcha v Otrokovicích:

pátek	24. 12.	15:30 mše sv. pro děti,
pátek	24. 12.	24:00 půlnoční mše sv.,
sobota	25. 12.	7:30 a 10:30,
neděle	26. 12.	7:30 a 10:30,
středa	29. 12.	18:00,
čtvrtek	30. 12.	7:30,
pátek	31. 12.	18:00,
sobota	1. 1.	7:30 a 10:30,
neděle	2. 1.	7:30 a 10:30.

V kapli sv. Anny v Kvítkovicích:

pátek	24. 12.	22:00,
sobota	25. 12.	9:00,
neděle	26. 12.	9:00,
pátek	31. 12.	16:30,
sobota	1. 1.	9:00,
neděle	2. 1.	9:00.

Přístup k jesličkám v kostele sv. Vojtěcha: na Štědrý den 13.00–15.00, 25. 12.–2. 1. vždy 14.00–18.00, kromě toho před a po bohoslužbách.

Vánoční pozdrav otce Pavla

Milí farníci, každoročně nás doba adventní v rámci přípravy na Vánoce zve k dobrému prožití každého dne. V této době je to možná obzvláště náročné. Myšlenkami můžeme být u toho, co musíme ještě stihnout, a může nám uniknout přítomný okamžik. Mimochodem to je zatím pro mě nejsrozumitelnější definice plnění Boží vůle: „Dělej právě to, co máš zrovna dělat.“ Co to tedy znamená dobře prožívat svou přítomnost? Co mám dělat, abych dobře využil svůj čas? Dělej poctivě to, co je tvým posláním. Žiješ v manželství? Buď dobrým manželem, manželkou, tátou či maminkou. Jsi studentem? Poctivě studuj. Hledáš své povolání? Hledej ho skrze každodenní modlitbu a duchovní obnovy či exercicie.

Ježíš říká: „Nebe a země pominou, ale má slova nepominou.“ Postav svůj život na Desateru a Evangelium. Věř, že každý dobrý skutek, který vykonáš, každá oběť, kterou podstoupíš, přitahuje k tvému životu veliké požehnání. Za každé pokušení, které překonáš, přijde odměna tady na zemi i jednou na věčnosti. A co je nejdůležitější, ve všem vzbuzuj lásku a s láskou se snaž jednat. I když prožiješ zklamání, nespra-

vedlnost a nevděk, znovu a znovu v sobě probouzej lásku a nenech se strhnout hněvem a zlobou. Svätý Jan od Kříže říká: „Až nastane večer našeho života, budeme souzeni podle toho, jak jsme milovali.“ Milovat není snadná věc. A naše láska bude mnohokrát pečlivě prověřena. Jako surový diamant bude broušena mnoha zkouškami, aby se nakonec stala vzácným šperkem, který nás bude zdobit na věčnosti.

Do tohoto každodenního snažení, do této vánoční doby i celého nového roku nám všem vyprošuji požehnání od toho, který nežije jinak než v přítomnosti. ■

O. Pavel Šupol

Křty, svatby a pohřby

Křty dětí: Vojtěch Železník, Štěpán Šustek, Kristýna Františka Slováková, Kryštof Beran, Sofie Marie Vrzalová, Melisa Melánie Vinklárková.

Svatba: Jana Ludvíková a Petr Skalník, Eva Ochotská a Jaroslav Nejedlý.

Pohřby: František Machala, Anna Salcburgerová, Anna Smolková, Josef Věrný, Marie Macháčková, Miroslava Beňáčková, Jaroslav Zimák.

Vánoce v duchu synody – čas sdílení a sounáležitosti

Synos, synoda znamená jít spolu, vytvářet společenství, vzájemnost, mít spoluúčast. Jsme jeden lid Boží směřující do Kristova království a naší snahou má být budování co nejlepšího vztahu k Bohu i k lidem. A Vánoce jsou k tomu dobrou nejprůhodnější. Narození Božího dítěte v nás vzbuzuje pokornou úctu a klanění před jeho božstvím, ale také radost z narození Vykupitele. Kéž všechny naše rodiny zakusí o Vánocích v plnosti synodální výzvu vzájemného sdílení, sounáležitosti

a darování dobra nejen svým blízkým, ale i vzdáleným – a nalezení pokoje ve svých duších.

Betlémská hvězda ať je pro nás znamením, že i my jsme našli toho, kterého hledali oni tři mudrci: Ježíše Krista, krále nebes i země. Prosme, ať tento dar víry a poznání z našich srdcí nikdy nevymizí. Milí farníci, šťastné Vánoce a nový rok 2022 štědrý na všechna dobra a plný milostí z rukou Vykupitele Vám přeje

Alois Orlita, trolaj jáhen.

Vánoční výzva pastorační rady

Každá rodina má své starosti, radosti, události, na které se připravuje, a úkoly, které musí zvládnout. Stejně tak i rodina farní má své potíže, kterým musí čelit, akce, na které se musí nachystat, podněty, na které se snaží reagovat, a úkoly, kterých se snaží zhostit. Podobně jako se úkoly v běžné rodině rozdělují mezi členy domácnosti, tak se otci Pavlovi snažíme být nápomocni radou a přiložením ruky k dílu i my, členové pastorační rady. Od jara 2021 funguje pastorační rada v novém složení: O. Pavel Šupol, Pavel Čech, Pavel Černošek, Antonín Hradil, Daniela Kořenková, Pavel Ludvík, Marta Rafajová, Jan Žalčík.

Spoustu věcí bychom ale nezvládli bez pomoci vás ostatních. Uvědomujeme si, že jsme spoluzodpovědní za dění ve farnosti v následujících letech. Jako tým chceme pro farnost zajistit, aby se u nás děly správné a užitečné věci. Chceme naslouchat lidem různého ražení i rozdílného věku. Jenom tak se můžeme posouvat krok za krokem společně dál a vytvořit prostor, kde se budeme všichni cítit přijatí. Snažíme se zabývat vším, o čem víme, co vnímáme, vidíme nebo se od někoho dozvíme. Přesto všechno se může stát, že nám něco unikne. Proto vás chceme poprosit, abyste v případě, že máte jakýkoliv podnět, o kterém si myslíte, že je dobrý a měl by být řešen, se neostýchali a obrátili se

s ním na některého z členů pastorační rady. Budeme se tím zaobírat.

Vánoce klepou na dveře a už druhým rokem budou probíhat nestandardně, s různými omezeními. Nicméně jako každý rok (a to nám nikdo nevezme) bude potřeba kostel připravit na vánoční svátky, abychom je mohli prožít v krásně čistém, vánočně vyzdobeném prostoru a za zvuku vánočních melodií. Nic se ale neudělá samo. Jsou potřeba ochotní lidé, kteří si uříznou čas ze svého vlastního volna a mezi nákupem dárků, školou, vánočním úklidem, prací, starostí o děti, vařením, vymýšlením vánočního programu, nástrojovými a pěveckými zkouškami atd. udělají něco navíc. Mnohokrát je to honička od jednoho k druhému a zastavíme se až 26. 12. odpoledne. Když ale mohou oni, proč bych nemohl i já?

Chtěli bychom tímto povzbudit každého, kdo by byl jen na chvíli zapřemýšlel o tom, že by mohl vypomocet, ať se na někoho z nás obrátí. Určitě vás nasměrujeme tam, kde to bude potřeba, a při vaší „premiéře“ vás v tom nenecháme, ale do všeho potřebného zasvětime.

Až budeme stát u Ježíškových jesliček, budeme na vás všechny myslet a vyprošovat pokoj a radost z narození Spasitele a hojnost Božího požehnání v roce 2022. ■

Pastorační rada farnosti

Dokážeme se podělit o vše? I mimo čas vánoční?

Jestli se mnou v poslední době něco ztřásl, pak to byl film promítaný na našem otrokovickém Filmovém apoštolátu v suterénu kostela s názvem Papež František: Muž svého slova. Zatímco tento laskavý člověk sděluje do kamery své dojmy, pocity a svou vizi o tom, jak bychom měli žít a chovat se ke všemu živému na planetě, tzn. i k lidem všech národností a ras, na pozadí filmu jede drama celého světa.

Je zde vyobrazena všechna bída, utrpení a chudoba planety Země, které zapříčinila bezohlednost konzumního bohatého světa. Na haldách z odpadků se brodí matky s malými dětmi a hledají, co se dá ještě upotřebit, popř. sníst. Na tom snímku je ukázáno, kolik zbytečných, nepotřebných věcí a kolik odpadu svět vyprodukuje. Zatímco půlka světa si žije v blahobytu nebo v průměrném dostatku, druhá půlka světa hladoví a nemá ani nejzákladnější potřeby k přežití. Voda, teplo domova a lékařská péče nejsou samozřejmostí pro každého na naší planetě. Papež František nabádá křesťany, aby se nedívali jen nečinně na drama tohoto světa, ale aby cíleně organizovali naději pro potřebné lidi, v nichž máme spatřit Ježíše, který nás očekává.

Všichni asi v podvědomí cítíme, že nerovnováha a nesoulad všeho, co se kolem nás děje, nemůže jít donekonečna. Stále ve

společnosti řešíme nepodstatné věci: od důchodů a toho, zda nám nová vláda na nich neubere, přes covid a očkování proti němu až po pořádky v církvi. Všichni migrující lidé jsou pro nás teroristé. Nejsem naivní a velmi dobře chápu vážnost situace porušování a napadání hranic konkrétních států uprchlíky. Jsme ale vůbec schopni vidět v těchto migrantech zoufalé lidi, kteří už nemají co ztratit? Uvědomujeme si, že může brzy přijít čas, kdy se budeme muset o to, co na naší planetě zbyde, dělit s ostatními?

Asi budu patetická, ale chci se podělit o úryvek z jedné knihy, v níž je popsána myšlenka Alberta Einsteina: „Lidská bytost je součástí celku, který nazýváme vesmír, součástí ohraničená v čase a prostoru. Prožívá sebe sama, své myšlenky a pocity jako něco odděleného od zbytku – je to druh optického klamu vlastního vědomí. Tento klam pro nás představuje jakési vězení, omezuje nás na naše vlastní touhy a vztah k několika nejbližším osobám. NAŠÍM ÚKOLEM musí být osvobodit se z tohoto vězení tím, že rozšíříme okruh svého soucitu tak, aby zahrnul všechna živá stvoření a přírodu v celé její kráse“.

Zakončím to svou úvahou. Z okna svého domova mám výhled na skládku smetí nad otrokovickým hřbitovem. Za ty roky narostla přímo před očima jako hora Říp. Její kapacita je prý vypočítána ještě na sedm let, což je pro mě nepředstavitelné. Možná pomůžeme světu i tím, že přestane kupovat zbytečné věci, které doma jen hromadíme a pak stejně skončí někde na podobných skládkách. Zkusme si během letošního adventu koupit o pár maličkosť či zbytečných cetek méně a myslíme při tom na chudobu lidstva na celé naší společné planetě. ■

Jana Arbanová

Můžeš i ty své farnosti něco nabídnout? Začni s tím už teď.

J e pátek navečer a já se už chystám do kostela na svou službu kostelníka. Venku se začíná stmívat, zpoza okna sleduji první letošní sněhovou nadílku. Zdá se, že dnes musím vyrazit o něco dříve než obvykle. Cestou do kostela pozoruji, jak chumelí čím dál víc. Odemknu, popadnu metlu a jdu na to.

Venku se zdravím s prvními lidmi, kteří přicházejí na bohoslužbu. Po očku sleduji čas a snažím se zrychlit, abych uvnitř v kostele stihl přichystat vše potřebné. Vzhledem k tomu, že bude dětská mše, dostávám po svém návratu do sakristie potřebné pokyny, co bude třeba k dnešní promluvě nachystat a promítat na projektoru.

Popadnu notebook, běžím nahoru na kůr vše připravit a nastavit. Vracím se dolů, abych dochystal vše potřebné. To už netrpělivě vyhlížím, jestli přijdou nějací ministranti a také akolyta, který má tento den službu. Dále jdu hledat někoho, kdo by dnes mohl promítat písničky. To se mi však nedaří, a tak se už smírám s tím, že pro dnešek bude tato služba na mně.

Mezitím už přichází otec Pavel ze zpovědnice, oblékám jej do ornátu, jdu zapálit svíčky na oltáři a přesouvám se nahoru na kůr, kde dnes strávím celou mši. Po jejím konci si velmi oddychnu, když vidím, jak se několik ochotných žen ujímá služby dezinfekce lavic. Nějakou dobu mi ještě trvá, než vše po mši svaté uklidím a můžu s klidným srdcem odejít domů.

Jak by to bylo krásné, kdyby měl na každé mši svaté kdo promítat, kdyby se našlo několik ochotných chlapů, kteří by se přes zimu starali o zametání sněhu kolem kostela, nebo ochotné ženy, které by vždy po mši svaté zůstaly o maličko déle a pomohly s dezinfekcí lavic. A tak by se dalo pokračovat dál a dál... Pokud se občas ně-

kdo takový najde, jsou to většinou jedni a ti samí lidé, kteří jsou zapojeni v dalších činnostech ve farnosti a nebýt jich, dávno by už polovina věcí nemohla fungovat.

Chceme-li být i nadále živou farností, bez nových, čerstvých sil se to neobejde. Zkusme proto každý z nás popřemýšlet a říct si: „Čím bych mohl být pro svou farnost prospěšný já? Co mohu nabídnout?“ Z vlastní zkušenosti mohu říct, že jakékoli přijetí, byť jen malé, nepatrné služby, může být velkou pomocí pro druhé. A i mně samotnému to může něco dát, něčím mě naplnit.

Schválně – pojdte si to někdy vyzkoušet a uvidíte sami! ■

Jan Žalčík

Ze života turistických oddílů mládeže

■ 25. 9. největší borci nejen z našeho oddílu, ale i z blízkého okolí, vyrazili na noční výsadek. Celou noc putovali po šifrách a odhalovali po částech příběh zloděje pokladů, který prchá ze zajetí.

■ 15.–17. 10. se konala tradiční potáborovka. Víkend nabitý parádními hrami jsme strávili na faře v Sobotíně. Tentokrát jsme dostali dopis z budoucnosti od vědce, který nás prosil o pomoc při záchraně světa. Při hrách se nám podařilo např. potlačit vzpouru robotů, zasadit spoustu stromů nebo se znovu naučit ukazovat emoce naživo a bez telefonů.

■ 13. 11. vyrazili nejmladší kluci ze skupiny Tygříků na výlet do zábavního centra Galaxie ve Zlíně. Kluci si mohli zaskákat na trampolínách a skákacích hradech všeho druhu, prolézt si všemožné prolézačky nebo si sjet pořádně dlouhé skluzavky, které jen tak někde na hřišti určitě nepotkáte.

Výdejní okénko papeže Františka

Milí přátelé! S tímto tématkem jsme začali už v minulém čísle. Co bychom si dnes od papeže Františka svátečního dali?

Doporučila bych asi „pořádný vývar“! O Vánocích určitě nebude chybět v žádné rodině. Vždy v neděli před polednem, když se vracíme ze mše svaté, se z oken na sídlišti line úžasná vůně vývarů a probouzí v nás chuť k jídlu.

Takový silný duchovní vývar byl pro mě první film Filmového apoštolátu, který probíhá v naší farnosti každé druhé pondělí večer pod vedením Pavla Záleského. Uvádějícím filmem byl dokument s názvem Muž svého slova, který je věnovaný osobnosti papeže Františka. V souhrnu představuje velice zblízka jeho mnohdy pokrokové názory na chudobu, migraci, ekologii, smrt, skandály, lásku a rodinu, na otevřenost společnosti, na světový mír, utrpení ve světě a mnohé další. Film se hluboce dotkl všech přítomných. Uvedu z něj pár myšlenek:

■ Žít znamená ušpinit si nohy na prašných cestách. Bůh nám ty nohy umývá, abychom se mohli vrátit ke stolu.

■ Kdo je dnes nejchudší? Matička Země, zneužili jsme ji. Nejdůležitějším úkolem dnešní doby je záchrana planety. Chováme se totiž jako páni Země, i když jsme pouze její správci. Musíme být v dialogu s vědou a pěstovat obecné blaho!

■ Žijeme kulturu odpadu a je to ostuda! Nikdo z nás nemůže říct: „Nemám s tím nic společného.“

■ Nejsme stroje, svěťme neděli! Zběsilost světa brání naslouchání nemocným a vnímání nemocné přírody.

■ Čelíme výzvě rozdílů a rozdíly nás děsí, jsou ale i kreativní výzvou. Nikdy se nesažme druhého obracet na svoji víru! Máme jednoho Boha a jsme bratři, ať se nám to líbí, nebo ne. Bůh nás všechny miluje a vidí svým srdcem!

Přeji vám chuť do života s Ježíšem a radostné svátky. ■

Marie Čechová

Vánoční osmisměrka

V adventu 2018 papež František řekl: „Nezesvětšujme Vánoce! Neodsunujme stranou toho...“ (dokončení v osmisměrce).

ARŠÍK, BROUK, BUNKR,
DOLET, EKLAN, ETUDA,
CHOROŠ, CHŮVKA, JISTINA
KOKŘI, KONEV, KORÝŠI,
NABÍT, OBDIV, OBCHOD,
OBYČEJ, ORIENT, PARKÚR,
RADIM, RETKA, ROUPI,
SAUNA, STŘIK, TCHOŘI,
ÚTOKY, VÍZUM, VRKOČ,
VYŘEZAT, ZKÁZA, ZKRAT

Naslouchat mohu i člověku, s jehož názorem nesouhlasím

Poslední listopadový víkend jsem se zúčastnil duchovních cvičení na Velehradě s O. Vojtěchem Šimou. Byl to hluboký, silný a velmi potřebný začátek letošního adventu. Témat a otázek k zamyšlení a prohloubení duchovního života tam bylo mnoho. Nejvíce mě zasáhlo téma naslouchání.

Zahanbeně jsem si uvědomil, čemu všemu naslouchám? Čemu otevírám svůj sluch i zrak? Kolik denně přečtu zpráv, emailů? Kolik informací z internetu i televize mi projde hlavou? Zprávy, sport, počítač, lidská neštěstí, přírodní pohromy, politika, spory, války... A to vše se do mě zapisuje, ovlivňuje mě to, zůstává někde uvnitř uloženo. Duchovně řečeno: hromadí se to v mém srdci. Jak tam potom ale mohu pozvat Pána? Není teď v adventu náhodou příhodný čas na úklid? Na obrácení? Na otevření se té nejlepší zprávě, která se jmenuje Evangelium? A pak jsem si tam asi nejvíc v životě uvědomil svou nedostatečnost v naslouchání.

1. Jako muž, chlap, otec a manžel moc naslouchat neumím. A zvlášť mi nejde naslouchání mým nejbližším. Jejich upřímná a většinou dobře míněná slova ve mně často vyvolávají napětí, zlost, hněv, nesouhlas. A tak je nenechávám domluvit, skáču do řeči, křivdím, opravuji, zvyšuji hlas, někdy i křičím. Takový rozhovor pak většinou nekončí dobře.

2. Podobně se mi to stává ve společnosti. Mám nějaký názor, např. ten, že bychom se měli všichni dát naočkovat proti covidu 19. Domnívám se, že svůj názor mám podložený statistikami i názory autorit, kterým věřím. A tak považuji tento názor za jediný správný. A pak nedokáži bratra s jiným názorem ani vyslechnout, natož pochopit a přijmout. Mám utkvělou a neodbytnou potřebu bratra donekonečna

přesvědčovat o své pravdě.

3. Moje malá schopnost naslouchat se projevuje i vůči Bohu. Přednesu Mu spoustu proseb, dobrých úmyslů, přímlov, tedy velké množství slov. Jako bych dával najevo: takto to má být, modlím se přece na tyto úmysly, tak to Bože zaříd! Jsem plný svých plánů, svých přání. Nenaslouchám. V rozhovoru s Bohem jen já mluvím a On naslouchá. Je to tak správně? Tak má vypadat rozhovor mezi partnery, kteří se respektují? Bůh mě respektuje, ale respektuji i já Jeho?

Pokud nedokáží druhému dobře naslouchat, tak to znamená, že ho nedokáží přijmout takového, jaký je. A obráceně: jestliže druhému naslouchám, snažím se porozumět jeho slovům, názorům a postojům, může se on cítit pochopený, přijatý.

Dokonale to umí Bůh. On umí naslouchat. A také nás bezvýhradně přijímá a miluje.

O víkendu mě nejvíce zasáhla jedna myšlenka. Myšlenka, kterou jsem již vícekrát slyšel i četl: Dobře naslouchat mohu i člověku, s jehož názorem nesouhlasím. Ale pak mohu také říci: Přijímat člověka mohu i tehdy, když s jeho skutky nesouhlasím. Snadno se to napíše, mnohem nesnadněji provede. Bez pomoci Boží to nelze zvládnout. Je to program na celý život.

Je advent. Tento předvánoční čas je velkou příležitostí něco změnit. Stačí malé, nenápadné krůčky. Třeba se dnes ovládnou, nebudu se dívat na zprávy a rozhlédnu se, co je potřeba udělat. Třeba na mě dnes bude čekat člověk, který potřebuje být vyslechnut, pochopen a přijat. Budu mít v srdci pro něj místo? ■

Petr Staněk

Na kus řeči s arcibiskupem

V sobotu 20. listopadu 2021 se ve farním kostele uskutečnilo Děkanátní setkání mládeže. Při této příležitosti jsme vyzpovídali otce arcibiskupa na téma problémy dětí, mládeže a mladých rodin.

Mají malé děti chodit do kostela?

U těch supermalých se ještě dá hledět na to, jestli se jim chce, nebo nechce. Ale ve věku zhruba od prvního svatého přijímání by už děti měly být hrdé na to, co dokážou, a že se mohou počítat k těm velkým, kteří chodí do kostela pravidelně.

Proč nespěchat ve vztahu mladých lidí a počkat s intimním životem?

To souvisí s tím, jak si vážím sebe sama i toho druhého. Kdo vidí v sobě i v milovaném poklad, nechce ho rozdávat komukoliv na počkání. A když se daruje jako celek, pak je to navždycky. Jde o úžasně velkou věc, a proto je dobré se pořádně připravit, dozrát a při svatbě si k tomu vyprosít Boží požehnání.

Jak se díváte na společné bydlení před svatbou?

Asi těžko jde oddělit to bydlet spolu a nevést intimní život. A od nejstarších dob platilo, že když je nevěsta uvedena do domu ženicha nebo ženich přijde bydlet k nevěstě, je to začátek jejich společného života. To patří ke svatbě. Já jsem měl možnost v Bangladéši vidět společnost, kde je ještě i matriarchát. Tam si ženich nehledá nevěstu, ale nevěsta ženicha. Některé věci jsou pro nás těžko pochopitelné, ale všude ve všech kulturách platilo právě to, že společným bydlením začíná jejich manželství. Takže společné bydlení by mělo

Myšlenka z homilie arcibiskupa při mši v Otrokovicích: Svoboda není nekonečný prostor. Svoboda je prostor, který jsme povinni plnit dobrem.

být spojeno se svatbou.

Co byste řekl mladým, kteří spolu už dlouho chodí, chtějí spolu bydlet, ale svatbu chtějí třeba až po vystudování vysoké školy?

To, co jsem řekl před chvílí, platí i zde. Trochu bych se bál, že když budou spolu bydlet a nutit se do postoje bratra a sestry, jestli potom, až uzavřou manželství, jim to nezačne skřípat. Jestli budou schopni být opravdu manželem a manželkou. Protože si myslím, že je důležité, aby tam zůstalo i něco, na co se těší a s čím teprve začnou. Na druhou stranu je trošku i riziko, když spolu chodí příliš dlouho. Vícekrát se stalo, že vztah nevydržel, protože si všechno už nějakým způsobem odžili před tím, a najednou nemají co nového očekávat. Proto jsem za to, aby spolu začali bydlet od svatby a svatbu bych příliš neodkládal. Každý zahradník ví, že když chce mít určité květiny vypěstované na MDŽ nebo Velikonoce, tak podle toho musí topit, svítit nebo větrat ve skleníku tak, aby mu květiny „nepřekvetly“. A ve vztahu je také velice důležité, aby „nepřekvetl“.

Proč se modlit za budoucího partnera?

Když se modlím před zkouškou o světlo Ducha svatého, abych v rozhodující chvíli neměl v hlavě zatmění, když v nemoci prosím za zdraví, pak je normální se modlit i za jeden z nejdůležitějších kroků v životě – za správného partnera. Navíc je pak možné ho přijmout jako dar od Boha, který jsem si vyprosil.

Doma mě vedli k tomu, abych se modlila za to, aby věci byly tak, jak chce Bůh.

Doplnil bych to, že člověk může říct: Pane Bože já se modlím za manžela, myslím si, že mám povolání do manželství, jestli to vidíš jinak, tak mi to dej poznat tak, aby mi to bylo jasné! Totéž říkám klukům, když

přijdou do semináře: Teď jsi vykročil na nějakou cestu, možná přijde ještě pochybnost, jestli je to tvoje cesta, nebo není. Ale nepochybuj, jdi touto cestou. A říkej Pánu Bohu: Jestli tu nemám co dělat, jestli mám jít jinak, tak mi dej přes cestu takovou překážku, kterou nepřelezu.

Co si myslíte, že je nejdůležitější pro šťastné manželství?

Nehledat sebe, ale společné dobro. Být realista a nepropadnout zklamání, když zjistím, že ten druhý není anděl a že manželství není nebe na zemi. Nezapomenout, že láska vydrží jen tehdy, když je chráněna úctou a věrností. Nedívat se na druhé spatra, ale umět odpouštět. Každý den se dívat novými očima a vidět důvody k obdivu a lásce. Nebudovat rodinu bez Boha. On jediný může zachránit každou těžkou chvíli.

Jaký máte pohled na to, když novomanželé ještě studují a nechťejí zatím děti, protože by je nemohli zabezpečit?

Jistě, že pro to mohou být rozumné důvody. Ale na druhou stranu dnes bývá zvykem narození dětí dost dlouho odkládat a následně to přináší komplikace. Já se domnívám, že ve prospěch těch dětí a jejich zdraví je dobře, když početí dítěte rodiče moc dlouho neodkládají.

Co když se manželům nedaří otěhotnět? Po jak dlouhé době „vzdát“ modlení, snahu a zaměřit se třeba na adopci?

Jestli se za to modlíme, je to správné. Ale záleží, co pro to také ještě děláme? Existují křesťanští lékaři, kteří se na věc dovedou podívat nejen doporučením umělých cest, ale pomocí i s psychikou a způsobem života. Protože někdy se stává, že manželé mají nějaké bloky, které jsou spíš v oblasti psychiky než fyziologie. A vím, že tito lékaři celé řadě párů pomohli. Takže než to vzdát, je dobré zkontaktovat odborníky a dát trochu na jejich radu. Slyšel jsem i o řadě dětí, které se narodily až potom, co si

rodiče dítě adoptovali. Jako by se tím, že se rodiče začali věnovat adoptovanému dítěti, změnilo cosi v jejich postojích. Něco se uzdravilo, probudilo a najednou mají dvě tři své děti. V tom si myslím, že někteří lékaři dovedou hezky pomáhat.

Poradte rodičům, kdy je vhodné s dětmi odejít, když vyrušují při mši?

Myslím, že to musí cítit každá maminka. Jestli její dítě v kostele pobroukává, chvíli brečí, maminka s ním trochu pohoupá, ono se uklidní, tak je to v pořádku. Ale také se stane, že dítě deset minut i čtvrt hodiny ječí, a maminka řekne, že má právo tady být. Pak je to necitlivé. Na druhou stranu, když dítě jen trochu zabřečí a lidé se na maminku otáčí s kritickým pohledem, tak to není dobře. Myslím si, že je potřebné, aby tady byla od společenství trpělivost a od rodičů určitá zodpovědnost a ohleduplnost.

Co když kvůli pozornosti věnované dítěti rodiče nevnímají mši?

Je důležité, aby se o to rodiče snažili. Ale když se jim to kvůli dítěti nepodaří, neměli by mít žádné výčitky. Ta maminka je v důležité službě, když tam své dítě přinese. Když s dítětem přijde, je důležité říct: „Pane Bože, toto je největší poklad, který mám, chci s tím dítětem být u tebe. Věřím, že Tvá blízkost je pro něho velikým darem. Proto přijmi, že jsem u tebe s ním.“ Ona může svou blízkost s Bohem prožívat velmi hluboce a silně, i když jí uteče, o čem bylo kázání. Nechci říct, že se nemusí snažit, ale důležitější je, s jakým postojem za Bohem přichází.

Je důležité tedy nevynechávat z toho ty děti? Nenechávat je doma?

Jsem pro to je přinášet do kostela. Samozřejmě děti jsou rozdílné. Některé jsou klidné, mohou tam být od narození a není problém, s jinými je to těžší. Pak se musí vzít ohled na to, že s některým dítětem to třeba v určitém věku ještě nejde. ■

Rozhovor připravila Kristýna Bilíková

Ze života otrokovické farnosti

Budte horlivější, Vaše práce není v Pánu marná

Když jsem byla opět požádána o příspěvek do Farního občasníku, neměla jsem tušení, o čem bych měla psát, a proto jsem si pomyslela, že budu muset požádat o spolupráci Ducha svatého. A za dva dny mně Bůh vnuknul myšlenku, že stojí za zmínku to, co jsem právě zažila.

Ve chvíli, když si ženy při úklidu kostela postesky, že není nikoho dalšího, zvláště mladé ženy nepřicházejí postupně vystřídat starší uklízečky, kterým je v dané úklidové skupině kolem 80 let, se náhle v kostele objevila všem neznámá mladá paní, která ochotně nabídla svou pomoc při úklidu. Původně se šla pomodlit, ale když spatřila, že se v kostele uklízí, nemeškala a hned se zeptala, zda může pomoci. Okamžitě se chopila práce. Byla velmi šikovná a slíbila, že bude chodit pravidelně. Tato paní se provdala a přistěhovala do Otrokovic, proto ji nikdo neznal. O to víc všechny potěšil její upřímný zájem a snaha přidat ruku k dílu.

Svým krásným úsměvem a jednáním – Boží láska z ní jen zářila – zapůsobila na přítomné uklízečky a vykouzila všem úsměv, radost a dobrou náladu. Tímto bych paní Dominice chtěla veřejně poděkovat za její vstřícnost a ochotu zapojit se do pravidelného úklidu. Je zářným příkladem pro všechny mladé. Srdečný dík patří také všem uklízečkám, které se úklidu věnují již dlouhé roky navzdory svému vysokému věku a zdravotním obtížím.

Velké poděkování však patří také všem, kteří přispívají k tomu, abychom se cítili v naší farnosti jako v rodině Božích dětí, zejména našemu knězi, panu Orlitovi, akolytům, lektorům, kostelníkům, vedoucím Tomíků a ostatních skupinek, paní varhanici a celému sboru zpěváků, mládeži připravující kytarové mše, všem, kteří zdobí kostel po celý rok či jen na Vánoce a

Velikonoce, knihovnicím, pletačkám, v neposlední řadě také tvůrcům našeho Farního občasníku v čele s šéfredaktorem panem Ludvíkem a také všem ostatním, kteří usilují o to, aby hledající či bloudící lidé našli cestu k Bohu, aby se v našem kostele cítili příjemně a byli zde vlídně přijati.

Proto vytrvejme ve službě! A my ostatní se nechme povzbudit k aktivnímu zapojení do chodu farnosti slovy svatého Pavla z 1. listu Korintánům 15, 58: „A tak, moji milovaní, buďte pevní, nedejte se zvíkat, buďte horlivější v díle Páně, vždyť víte, že Vaše práce není v Pánu marná.“

Prožíváme nyní těžkou dobu, další vlnu pandemie koronaviru, nedejme se zvíkat a ovládnout panickým strachem, vezměme do ruky častěji Bibli a potěšme se jejími slovy. Např.: „Moji milovaní, nebudte zmateni výhni zkoušky, která na vás přišla, jako by se s vámi dělo něco neobvyklého, ale radujte se, když máte podíl na Kristově utrpení, abyste se ještě více radovali, až se zjeví jeho sláva.“ (1. Petrův 4, 12–13). „Bůh naděje nechť Vás naplní veškerou radostí a pokojem ve víře, aby se rozhojnila Vaše naděje mocí Ducha svatého.“ (Řím. 15, 13). Bůh nám dává naději a ubezpečuje nás, že je s námi, dočteme se v knize knih. Její citáty mě osobně velmi povzbuzují, zvláště samotná Ježíšova slova, která jsou určena také nám všem: „Pokoj vám... Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí.“ ■

Miloslava Zlatušková

Ty jsi, Pane, v každém chrámě...

Začátkem listopadu jsem byla navštívit svou sestru ve Vídni. Covid začal znovu nabírat na síle, takže jsem raději jela co nejdříve, než to bude opět zakázané. Nabalila jsem na cestu zásobu respirátorů, certifikát mám v mobilu, snad bude vše v pořádku. Už po příjezdu jsem v celém objektu jednoho z vídeňských vlakových nádraží neviděla opravdu nikoho bez respirátoru. Také při dalším cestování po městě metrem, tramvají či autobusem jsem si nevšimla, že by někdo neměl respirátor. Naši rakouští sousedé mi v tomto připadali zodpovědnější, než jak je tomu u nás.

Navštívila jsem se sestrou katedrálu sv. Štěpána, která byla opět v záplavě zahraničních turistů. V jedné části katedrály nás zaujala taková delší fronta. Věřte, nevěřte, ono se tam očkovalo. Těšila jsem se hlavně na neděli, kdy jsme měli jít na mši do kostela sv. Karla Boromejského. Je to skvostná barokní stavba, ale výtah uprostřed chrámu, který vypadá jako velké kovové lešení, tam působí podivně. Slouží snad k tomu, aby si lidé mohli prohlédnout kostel z výšky? Představila jsem si takové lešeníčko uprostřed našeho kostela. :-) Věřím,

že děti by se z něho radovaly, otec Pavel už méně.

Na 4. listopadu připadl svátek sv. Karla Boromejského, patrona kostela, takže mše byla opravdu slavnostní. Hlavním celebrantem byl německý duchovní, řeholník, generální opat a velmistr Řádu německých rytířů P. Frank Bayard. S ním sloužil kněz a historik umění P. Marek Pučalík, člen Rytířského řádu křížovníků s červenou hvězdou. Celá mše byla doplněna úžasným koncertem v podání Chor der Karlskirche. Zazněly skladby Jana Dismase Zelenky, Johanna Michaela Haydna, George Fridricha Händela a po svatém přijímání Ave verum od Wolfganga Amadea Mozarta. Víím, že tuto skladbu má navíc i paní Zdeňka Kvasnicová se svým sborem, a tak mi přišlo, jako by to zpíval náš sbor. Naš chrámový sbor to totiž zpívá moc hezky. Třebaže jsem z kázání nerozuměla skoro ničemu, vůbec to nevadilo, byla to mše sv. ke cti Pána, a tak se mi vkradla na mysl věta z písně z kancionálu: „Ty jsi, Pane, v každém chrámě, mezi námi domov máš.“ ■

Marie Jurygáčková

Jak chtěli Holanďané prožít bílé Vánoce

Před lety se vzájemně setkávala mládež farností Otrokovice a holandského Sassenheimu. Vždy o prázdninách přijela skupina Holanďanů do Otrokovic a další rok jeli otrokovičtí do Holandska.

V roce 2001 měli naši holanďští přátelé přání prožít bílé Vánoce, jak je znají z pohlednic a vyprávění, a proto se obrátili na nás v Otrokovicích. Když s touto informací přišel syn s tím, že bychom si je mohli na Štědrý den a další vánoční dny vzít domů, zdálo se nám to jako špatný vtip. Vždyť přece Vánoce slavíme především v kruhu rodinném v našem farním kostele a necháváme se dojímat prostou krásou svaté rodiny, pastýřů, andělů a koled. Sna-

žíme se vnímat Boží blízkost a rozjímat nad tím, co nám narození Ježíše přineslo. A teď do toho všeho přijedou nějací Holanďani, vše nám naruší a budeme se muset o ně starat.

Ale nic není takové, jak se na první pohled zdá. Vše se nějak utřepalo a my se chystali na trochu jiné Vánoce. Proti původnímu plánu u nás na Štědrý den nevečeřel pouze jeden přítel, ale hned čtyři. Možná to bylo i lepší a veselejší. Všichni jsme museli vystoupit ze své osobní zóny a darovat více pozornosti našim hostům. Museli jsme otevřít svá srdce, abychom jim ukázali opravdové Vánoce, jak je slavíme u nás.

A tak modlitba před večeří zněla jak v češtině, tak i holandštině, byl tradiční kapr s bramborovým salátem, cukroví i koledy. Byly dárky, rozbalování i radost z nich. Největší zábavou bylo pouštění lodiček z ořechových skořápek. Nechyběla půlnoční mše svatá ani vánoční besídka. Došlo i na vyprávění, jak se slaví Vánoce v Holandsku. Tam se rodiny schází spíše v restauracích než u rodinného stolu.

A tak jsme Vánoce v roce 2001 prožili s přáteli z Holandska ve vzájemném porozumění, v lásce a radosti a uvědomili si, že Bůh nám dal o těchto svátcích krásný dar lidského společenství nebo chcete-li člověčenství.

A ptáte se, zda byly Vánoce bílé? Kdepak! Jako obvykle sníh napadl až před silvestrem, a to tady Holanďané už nebyli. ■

Magda Vaclová

Moje Vánoce s maminkou na Senioru

V tomto vánočním čase se mi často vrací zážitky a vzpomínky na uplynulé svátky, které neproběhly úplně tradičně, tedy s celou rodinou u jednoho štědrovečerního stolu. Je to už 5 let, co jsem Štědrý večer strávila na Senioru C, na oddělení se zvláštní péčí – Pampeliška. Měla jsem tam maminku v pokročilém věku, která byla již jen ležící a potřebovala neustálou péči, což jsem v domácích podmínkách sama nezvládala. V té době jsem s ní trávila na jejím pokoji každé odpoledne, a tak jsem byla velmi vděčná pečovatelkám, že mi umožnily s ní být i na Štědrý den. Dopoledne, jako tradičně a stejně jako téměř každá rodina v zemi, jsem připravila kapra s bramborovým salátem, i přestože jsem věděla, že maminka už může jen kašovitou stravu a mnohdy proto ani nepozná, co má vlastně na talíři.

Odpoledne na oddělení proběhlo jako obvykle. Babičky-klientky, které ještě byly schopné pohybu nebo byly na kolečkovém křesle, seděly ve společném obývacím – denní místnosti – u stolu, z televize zněly koledy, na stole bylo vánoční cukroví, některé druhy si babičky s pomocí pečovatelek samy připravily v rámci společných aktivit. Celkově panovala sváteční nálada. V obývacím u okna měl pelíšek a škrabádlový strom terapeutický britský kocourek Matýsek, který se rád nechával hladit po stříbrném kožíšku. Jenom škoda, že jakmile se dostal do „pubertálníhoho věku“, začal zlobit. Svými drápkami zničil několik drahých dekubitních matracek, a také andulka

na chodbě jednoho dne v kleci uhynula – prý na infarkt. Kocourek skončil v rodině jedné hodné pečovatelky, a to bylo pro něj jen dobře.

S dcerou maminčiny spolubydlící jsme vánočně vyzdobily i náš společný pokojík, a tak jsme měly alespoň trochu pocit, že i naše maminky vnímají tu vánoční atmosféru. Zvláště když se rozvoněla po pokoji štědrovečerní večeře, tak trochu jiná než obvykle. Nakonec postačila jen naše přítomnost v klidu a tiché modlitbě u postele, dárkem jsme si byly navzájem. Jakmile večer trochu pokročil a pečovatelky začaly s obvyklou hygienou a ošetřením babiček před spaním, musely jsme odejít. Odcházel se mi do tiché noci s dobrým pocitem a vděčností za možnost být s blízkým člověkem v jeho těžké chvíli. Půlnoční mše svatá byla pro mě přirozeným završením tohoto netypického Štědrého dne.

Chtěla bych tímto ještě jednou poděkovat pečovatelkám na oddělení za jejich práci a lidský přístup, vyjádřit respekt k práci všech pečovatelek a sester nejen na oddělení se zvláštním režimem na Senioru C, ale všem, co pojalý tuto náročnou profesi jako poslání. Zvláště v této pandemické době, kdy jsou tato oddělení v neustálém výjimečném režimu a zákaz návštěv je na denním pořádku. Přeji všem zdravotním sestřám a pečujícím na Senioru, i podobných zařízeních, pokud možno klidné, láskyplné a požehnané vánoční svátky. ■

Mila Štachová

Charita Otrokovice informuje

Tříkrálová sbírka proběhne i letos

Známá celorepubliková akce Charity ČR Tříkrálová sbírka se opět blíží. V loňském roce, kdy jsme se všichni potýkali s pandemií covidu, jsme byli nuceni podobu sbírky poněkud změnit. Podobnou situaci zažíváme i nyní, přesto se snažíme na letošní ročník poctivě připravit. Stejně jako loni budou pro vás na několika místech připraveny tříkrálové kasičky, a to v termínu od 3. do 16. ledna. Seznam míst najdete na tříkrálových letáčích, které budou distribuovány do vašich poštovních schránek. Po loňské zkušenosti zůstane zachována i online koleda na webu www.trikralovasbirka.cz, kde bude možné zasílat vaše dary elektronicky.

Stále se ale úplně nevzdáváme ani klasické podoby sbírky, a pokud to bude

aspoň trochu možné, chtěli bychom se pokusit vyslat do ulic i tradiční tříkrálové skupinky. Termín koledování je stanoven na sobotu 8. ledna. V tuto chvíli ale nejsme stoprocentně schopni říct, zda tomu tak skutečně bude. Jsme si plně vědomi rizik, která jsou v této době s koledováním spojená, a budeme se proto plně řídit aktuálním nařízením vlády, příp. krajské hygienické stanice. Zdraví našich koledníků i vás, našich dárců, je pro nás na prvním místě.

Aktuální informace o konání sbírky budou průběžně doplňovány na webu i na sociálních sítích otrokovické Charity. Jakmile padne konečné rozhodnutí, budeme o tom informovat i na vývěsce Charity a informace určitě ohlásíme i v kostelních ohláškách. ■

Podzim byl na Charitě ve znamení oslav

V letošním roce oslavila naše Charita 30 let od svého založení. Toto výročí jsme si připomněli několika akcemi. Na charitním domově proběhlo na začátku září setkání bývalých a současných zaměstnanců, jehož vrcholem bylo svěcení nové zvoničky na zahradě domova. V měsíci říjnu jsme nejprve pořádali Dětský den s Charitou. Ten proběhl v prostorách kolem kostela sv. Vojtěcha, kde bylo ve spolupráci se zaměstnanci azylového domu Nový domov a zaměstnanci Terénní služby pro rodiny s dětmi připraveno několik

stanovišť pro malé i velké děti. Další velkou událostí pro nás byla venkovní mše svatá v prostorách zahrady azylového domu Samaritán. Po skončení bohoslužby byla posvěcena dřevorezba Milosrdný samaritán, která zdobí vstupní prostory tohoto domova a jejímž autorem, stejně jako výše zmíněné zvoničky, je řezbář Martin Cigánek. Vrcholem oslav pak byla v listopadu slavnostní mše svatá v kostele sv. Vojtěcha. Při ní jsme děkovali za uplynulých 30 let naší Charity a prosili o Boží požehnání do dalších let. ■

Poděkování i prosba o pomoc

Na tomto místě bych chtěl tlumočit velké poděkování těm, kteří na sebe vzali službu dobrovolných řidičů. Jsme rádi, že díky vám můžeme několika lidem z farností umožnit účast na nedělních bohoslužbách, protože bez vaší pomoci by to pro ně již nebylo možné. Zároveň se obracím

s prosbou na ty z vás, kdo byste uvažovali o zapojení se do této služby. Potřebovali bychom dva nové řidiče, kteří by jednou za deset týdnů byli ochotní vzít své auto a dovézt naše seniory na mši a zpět. Pokud byste o tuto službu měli zájem, obraťte se na J. Žalčíka, tel.: 734 684 878. Děkujeme. ■

Autorem informací z Charity je Jan Žalčík, pastorační asistent Charity

Tři příběhy z otrokovického betlému

Historii otrokovického betlému doprovázejí příběhy, které byly stejně zajímavé nebo dramatické jako okolnosti, jež doprovázely narození Ježíška.

Když v roce 1968 přišel do Otrokovic nový farář, P. Vojtěch Frélich, a připravoval se na první Vánoce ve farnosti, našel v kostele jen malé sádrové jesličky. Lepší tehdy nebyly a doba po druhé světové válce nebyla příznivá úsilí pořádit si výpravnější a větší betlém. P. Frélich se ale dozvěděl, že v Sazovicích je k vidění krásný vyřezávaný betlém, který byl navíc přístupný po celý rok. V létě roku 1970 proto vzal partu ministrantů a šli se na betlém podívat. Pamětníci v Sazovicích vzpomínají, že zpocením ministranti připutovali k betlému pěšky přes kopec přímo v době žní. Při prohlídce betlému se P. Frélich seznámil s jeho tvůrcem, panem Bernardem Kučerou, místním zemědělcem, amatérským řezbářem a autorem mnoha betlémů v okolí. A hned na místě se dohodli, že pan Kučera vyřeže figurky pro nový otrokovický betlém. Řezbář se dal do díla a asi v roce 1972 o Vánocích byl betlém poprvé vystaven ve starém kostele. Skládal se z 12 figurek a postavy sv. Josefa a Panny Marie nebo třech králů tvořily jeho základ i dnes, kdy již byl rozšířen.

Druhý příběh začíná někdy v roce 1975. Nikdo dnes už neví proč, ale P. Frélich tehdy požádal pana Aloise Berku, místního farníka a akademického sochaře a řezbáře, aby figurky upravil. Důvodem bylo patrně to, že figurky byly řezané hodně nahrubo a málo propracované. Pan Berka se sice pustil do práce, ale podle svědectví pamětníků nebyl moc rád, patrně nechtěl odmítnout požadavek pana faráře. Přesto řadu figurek upravil. Někdy to byly

úpravy malé, postavy propracoval, zjemnil, dodal jim umělečtější vzhled. Jindy ale byly změny hodně velké. Např. selce z původně široké sukně vyřezal dítě, zcela nově vytvořil anděla, který se vznáší nad chlévem, a Ježíška v jeslích. V této podobě byl betlém vystavován řadu let. Některé jeho figurky se ale „ztratily“ – byly to nejen malé ovečky, ale i např. matka s dítětem.

Po roce 1990 začal s vlastní řezbářskou tvorbou další otrokovický farník – pan Josef Švehlík. A právě krádeže postavy matky s dítětem se mu stala impulsem k tomu, aby tuto dvojici podle dochované fotky vyřezal znovu. Nová figurka se líbila, a tak pan Švehlík do betlému postupně přidal další postavy. Aby matka s dítětem nezůstala u jesliček sama, vytvořil k ní muže s klukem a lucerničkou a rodinu doplnil o dědečka s babičkou. Po roce 2012 betlém rozšířil o partu muzikantů.

Když ve vánočním čase přispěcháte i vy k betlému, pokloníte se Ježíškovi a pomodlíte se, všimněte si toho, jak bohatou paletou postav nám celá scéna nabízí. A příběhy, s kterými je otrokovický betlém spojen, v sobě nesou i kus života jeho tvůrců a naší farnosti. ■

Pavel Ludvík

FARNÍ OBČASNÍK

Vychází při příležitosti církevních svátků. Zodpovídá Římskokatolický farní úřad. Určeno pro vnitřní potřebu. Neprodejné! Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení textů.

Redakční rada: P. Pavel Šupol, Pavel Ludvík. Adresa redakce: nám. 3. května 166, 765 02 Otrokovice, tel. 577 922 337. E-mail: obcasnik@volny.cz, <http://www.farnost.otrokovice.cz>. Autoři textů jsou podepsáni pod příspěvky. Jazyková korektura: Michaela Samohýlová. Obsahová korektura: Anna Janotová. Fotografie: Pixabay, Daniela Kořenková. Ilustrace: Lenka Baroňová.